

ÜDVÖZÜLTEKÉRT ÉS KÁRHOZOTTAKÉRT

Ezeröttszázkilencvenhárom pestises nyarán
londoni lakhelyén elhunyt William Shakespeare
színész és műkedvelő költő. Túlsúlyos volt,
iszákos, naponta bejárt a színházba, léha
cimborák és könnyű nők közé. A ragály nem
kímélte. Kínjai számosak voltak, egyedül
Marie, házvezetőnője maradt mellette,
míg lelkét kilehelte. Szemben zúgtak a Silver
Street templomának harangjai az üdvözltekért
és kárhozottakért, kik egyazon gödörbe jutnak.

Fiókja kéziratokkal, vázlatokkal tele.
Már nem tudhatta meg, milyen géniusznak lenni vagy
nem lenni senkinek. Eleve ostoba kérdés.

Tíz évvel később Edward de Vere, Oxford grófja
egy másik szörnyű pestises nyáron színművet írt
egy öreg királyról, aki belebolondult
a szeretetlenségbe. Miután a fekete
halál kikérte rendes bérét, a darabot
színre vitték a Globe-ban, sőt, Jakab király előtt.
És bár a gróf hírneve töretlennek látszott,
és a mű is kiállta az idők próbáját,
másokkal együtt, a kényes utókor abban
megegyezett, hogy nem egy *Commedia*,
és nem is egy *Faustus*. Sorai közt ott lappang
a téboly, és a káosz megjelenítése
a dögvész pusztítását idézi. „Világképe
borús”, írják később az ítések. A harangok
hangja akkor is betöltötte a Silver Streetet.

Az ablakon át látszanak a kiürült utcák,
mintha az ember ezt a földi siralomvölgyet
végleg magára hagyta volna. Egy öregember
botorkál a világ romjai között, lányait
szólongatja vigasztalanul. *Cordelia*
mit tegyen? Hallgat s szeret. Szobájába húzódva
nézi a gróf, és keres valakit a színen,
aki még hiányzik a halhatatlansághoz.

Állhatatosan vár, tudja, hogy rettegni csak
attól érdemes, ami elkerülhetetlen.

A VILÁG NÉLKÜLÜNK

Piazza San Marco – Live Cam

Egy férfi és egy nő meg egy gyermek.
Vagy egy kutya, nem világos. Imbolyognak
a ködös lámpafényben, elveszett
lelkek a mozdulatlanságba dermedt
sivatagban. Nem tudják, hogy valaki
nézi őket. Tétován indulnak
a Campanile irányába. Inkább
egy kutya lesz az mégis: ő hagyja
el a teret utolsónak.

Éjszakai műszak a múzeumban,
a tárlók végtelen magánya. A kiállítási
tárgyakat nem érdekeljük. A kő szenttelen,
csak a tenger mozdíthatja ki közönyéből.
Nincs szüksége ránk. Az erózió
a lényéhez tartozik. A lámpát nem
oltja le senki. A világ nélkülünk
is képes a pusztulásra.

A napok hordaléka marad, a víz
kimossa. Ami azon túl van, nem él
és nem hat. A pillangóeffektus
üres bölcselkedés, nem változik
semmi holmi távoli szárnycsapástól.

Átellenben a harangtoronnyal
szakállas öreg ül a lépcsőn,
ott van mindig, bezárva abba
a háromszögbe. *Quaranta giorni*
– *for a lifetime. Sem remény,*
sem félelem nincs benne.

A kutya most visszaóvakodik
a lámpa fénykörébe. Szaglászik,
boldog a puha közönytől, amely
körbeveszi, nem hallja a tengert,
nem tudja, hogy nézik egy haldokló
isten szemén keresztül, aki máris
hiányzik önmagának.